Στις 23 του Ιούνη οι πολίτες του ΗΒ καλούνται να ψηφίσουν για την παραμονή ή την έξοδο από την Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ). Το ερώτημα αυτό δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται μόνο αναφορικά με τις συγκεκριμένες συνθήκες που η εργατική τάξη και η νεολαία του ΗΒ αντιμετωπίζει, αλλά αφορά πρώτιστα την ίδια τη φύση της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως διεθνικός θεσμός ολοκλήρωσης του Ευρωπαϊκού κεφαλαίου. Η ΕΕ έχει εγκαθιδρυθεί με στόχο την αύξηση του κέρδους και τη συνολική υποστήριξη των συμφερόντων των μεγάλων οικονομικών σχηματισμών, μέσω τόσο της Ενοποιημένης Αγοράς αλλά και πτυχών πολιτικής ενοποίησης. Ιστορικά, έχει παίξει κομβικό ρόλο στην επιδείνωση των συνθηκών διαβίωσης της εργατικής τάξης, της νεολαίας και των ανέργων σε όλη την Ευρώπη τα τελευταία 40 χρόνια. Πρόσφατα και με αφορμή την οικονομική κρίση του 2008 αποκαλύπτει την πραγματικά αντιδραστική φύση της συνομολογώντας επαναλαμβανόμενα Μνημόνια τα οποία όχι μόνο επιτίθενται στις ζωές και τα δικαιώματα των εργαζομένων, αλλά παράλληλα στοχεύουν στην ολοκληρωτική διάλυση και πλήρη αναδιάρθρωση της οικονομικής και πολιτικής οργάνωσης ολόκληρων χωρών, με βάση τις επιταγές του Ευρωπαϊκού κεφαλαίου.

1. Οι δομικές μεταρρυθμίσεις και η επίθεση σε εργατικά και δημοκρατικά δικαιώματα που λαμβάνουν χώρα αυτή τη στιγμή στις χώρες της Ευρωπαϊκής περιφέρειας έχουν ήδη εφαρμοστεί στις χώρες του πυρήνα της ΕΕ με βάση τις επιταγές της Ένωσης και των θεσμών της. Οι μεταρρυθμίσεις αυτές δεν αποτελούν το επίκεντρο μόνο των ευρωπαϊκών πολιτικών, αλλά πρωτίστως των Συνθηκών της ως βασικά συστατικά της δομής της ΕΕ. Ακόμα και οι αλλαγές που εμφανίζονται ως θετικές για τους εργαζόμενους, εφαρμόζονται με τέτοιο τρόπο έτσι ώστε δίνουν τεράστια οφέλη στην άρχουσα τάξη και τα κατά τόπους αφεντικά. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η ρύθμιση για τις 48 ώρες εργασίας ανά εβδομάδα, που συνοδεύτηκε από σημαντική μείωση μισθών και εγκαθίδρυση ελαστικών σχέσεων εργασίας όπως το part-time και τα συμβόλαια μηδενικών ωρών (zero-hour contracts). Παράλληλα, οι οικονομικές ντιρεκτίβες, η καταστροφή των παραγωγικών δομών με την απελευθέρωση του βιοτεχνικού και αγροτικού τομέα και οι μεταρρυθμίσεις στην εκπαίδευση με στόχο την πλήρη επιχειρηματικοποίηση του πανεπιστημίου, έχουν κοινή αφετηρία: την ίδια τη δομή, τους κανόνες και τις συνθήκες της ΕΕ.

2. Η ΕΕ επιτίθεται χωρίς σταματημό στα εργατικά και δημοκρατικά δικαιώματα. Η κατάσταση που διαμορφώθηκε με βάση τη συνθήκη της Λισαβόνας που καταργεί τα

εργατικά δικαιώματα και προωθεί την πλήρη ελαστικοποίηση της εργασίας στο όνομα της αύξησης της ανταγωνιστικότητας, σε συνδυασμό με τις επιταγές για δημοσιονομική σταθερότητα, συγκρότησαν τους βασικούς πυλώνες της ΕΕ ήδη από το 2000. Παρόλ' αυτά, σε πολλά ζητήματα παρατηρήθηκαν απαλλαγές. Για παράδειγμα, εθνικές κυβερνήσεις διαπραγματεύτηκαν την εξαίρεση τους από τη ρύθμιση των 48 ωρών, που σε κάθε περίπτωση δεν είναι ικανοποιητική, αφήνει τους εργαζόμενους απροστάτευτους από τις ασφυκτικές συνέπειες της ενοποιημένης αγοράς.

3. Ενώ ακόμα οι συνέπειες της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης είναι ορατές ακόμα και μετά την διάσωση των οικονομικών οργανισμών που την προκάλεσαν, συνεχίζουμε να πληρώνουμε την πτώση του ποσοστού κέρδους τους. Και αυτό δεν αφορά μόνο τις χώρες υπό καθεστώς μνημονίου. Η κρίση και οι συνέπειές της ακόμα πληρώνονται από τα φτωχά στρώματα, τους εργαζόμενους τους άνεργους και τη νεολαία. Αυτή είναι η «συλλογική» απάντηση στην κρίση από όλες τις κυβερνήσεις της ΕΕ. Σε αυτή την επίθεση, η Βρετανική κυβέρνηση έχει υπάρξει πρωτοπόρα. Σήμερα, περισσότερο από ποτέ, γίνεται ξεκάθαρο πως η ΕΕ πάντα αντιπροσώπευε αυτά τα ίδια συμφέροντα και οποιαδήποτε «προνόμια» προέκυψαν μόνο ως αποτέλεσμα «ευθυγράμμισης» των εθνικών πολιτικών.

4. Η ΕΕ έχει ξεκάθαρο αντι-μεταναστευτικό χαρακτήρα. Οι συνθήκες Δουβλίνο I,II και III χειροτέρεψαν κατά πολύ τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι πρόσφυγες που εισέρχονται στην Ευρώπη, εγκαταλείποντας τα κράτη τους που καταστράφηκαν από τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Την ίδια στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, η ΕΕ δολοφονεί πρόσφυγες που προσπαθούν να εισέλθουν στα εδάφη της διασχίζοντας τη Μεσόγειο. Η μετανάστευση, ωστόσο, δεν αφορά μόνο τους πρόσφυγες πολέμου. Ακολουθεί τις συνέπειες της ελεύθερης κίνησης του κεφαλαίου, των εμπορευμάτων και των υπηρεσιών. Οι εργαζόμενοι και οι οικογένειές τους δεν απολαμβάνουν τα ίδια προνόμια με την αγορά και το κεφάλαιο. Η ΕΕ ακολουθεί την αρχή της επιλεκτικής μετανάστευσης που οδηγεί σε βαθύτερη εκμετάλλευση των εργατών που τρέπονται σε φυγή από την ευρωπαϊκή περιφέρεια, την Ασία και την Αφρική με κατεύθυνση τον πυρήνα της ΕΕ. Η ενοποιημένη αγορά έχει καταστρέψει τις παραγωγικές δομές των περιφερειακών χωρών, δίνοντας την ευκαιρία στις μεγάλες πολυεθνικές να επεκταθούν σε αυτές τις χώρες ή να αναγκάσουν τους κατοίκους τους σε μετανάστευση. Η ΕΕ αποτελεί το μέσο για τα αφεντικά ώστε να αποκτήσουν πρόσβαση σε φθηνό εργατικό δυναμικό, προκειμένου να έχουν τη δυνατότητα να περικόψουν τους μισθούς και άρα να δυσχεράνουν και τις συνθήκες διαβίωσης των εργαζομένων. Η πολιτική διαπάλη για την ελεύθερη κίνηση των εργαζομένων και της νεολαίας χωρίς περιορισμό, αποτελεί αναγκαίο και οργανικό κομμάτι της πάλης ενάντια στον καπιταλισμό.

5. Η ΕΕ, σαν μια καπιταλιστική ολοκλήρωση, δρα προς όφελος του κεφαλαίου την ίδια ώρα που εκτελεί ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Η ΕΕ έχει εφαρμόσει πολιτικές αιώνιας λιτότητας και αυταρχικής καταστολής ενώ έχει προωθήσει κι εμβαθύνει τον ρατσισμό και τις διακρίσεις, με ταυτόχρονη έλλειψη δημοκρατικών λειτουργιών. Καταδικάζει διάφορες κοινωνικές ομάδες στην φτώχεια, καταστρέφοντας τον δημόσιο πλούτο. Η εργασία, το περιβάλλον και η δημοκρατία έχουν καταδικαστεί σε πλήρη καταστροφή. Μέσα στην ΕΕ δεν υπάρχει περιθώριο εφαρμογής πολιτικών που θα ωφελήσουν την εργατική τάξη, δεν υπάρχει πιθανότητα για προστασία στο περιβάλλον και παύση του πολέμου. Η ίδια η δομή της ΕΕ δεν επιτρέπει τέτοιες αποκλίσεις. Αντιθέτως, η ΕΕ και οι θεσμοί της προστατεύουν κι ενισχύουν την ανάδυση φασιστικών κινημάτων στην Ευρώπη με τη χρηματοδότηση τέτοιων μορφωμάτων την ίδια στιγμή που προωθούν την ποινικοποίηση και την απαγόρευση των κομμουνιστικών κομμάτων στο πρώην ανατολικό μπλοκ, ενώ στηρίζουν τη νεοναζιστική κυβέρνηση της Ουκρανίας. Παράλληλα η σχέση της ΕΕ με τη δημοκρατία και τους δημοκρατικούς θεσμούς είναι έκδηλη στους ίδιους τους θεσμούς της , όπως στην Κομισιόν και την ΕΚΤ, που δεν έχουν καμία κοινωνική νομιμοποίηση αφού δεν εκλέγονται ούτε ελέγχονται από τους πολίτες. Αντιθέτως, ελέγχονται από γραφειοκράτες κι επηρεάζονται από επιχειρηματικά λόμπι. Δεν μπορούν να εκπέσουν, όντας στο απυρόβλητο. Όλα τα παραπάνω δεν αποτελούν ένδειξη πως η ΕΕ αποτελεί αντικείμενο προοδευτικού μετασχηματισμού αλλά μάλλον την απόδειξη πως δε μεταρρυθμίζεται αλλά μόνο ανατρέπεται.

Συνολικά, η φύση και οι πολιτικές της ΕΕ δεν εξαρτώνται από τους πολιτικούς συσχετισμούς με την επικράτηση συντηρητικών και νεοφιλελεύθερων κυβερνήσεων. Οι κανόνες της ΕΕ υπερέχουν των αποφάσεων των κρατών μελών. Είναι θέμα δομικό για την ΕΕ, η οποία σαν μια ολοκλήρωση του κεφαλαίου στηριζόμενη σε πυλώνες, κανόνες και δομές ενάντια στους εργαζομένους, δεν μπορεί να μεταρρυθμιστεί. Η ΕΕ και οι δομές τις μπορούν μόνο να ανατραπούν! Δεν υπάρχει εναλλακτική μέσα στην ΕΕ, υπάρχει ο μονόδρομος του θεσμικού σεβασμού των κανόνων της που καταλήγουν σε αιώνια λιτότητα, ολική επιδείνωση της ζωής των εργαζομένων και αύξηση του ποσοστού κέρδους για το κεφάλαιο.

Επομένως, θα πρέπει να παλέψουμε κόντρα στην ΕΕ συνολικά αναδεικνύοντας την αντιδραστική της φύση σαν την απόλυτη έκφραση και το πιο αποτελεσματικό μέσο για την καπιταλιστική κυριαρχία στην Ευρωπαϊκή ήπειρο! Αλλά από ποια οπτική πρέπει να αντιταχθούμε στην ΕΕ; Σίγουρα όχι από εκείνη της αναβίωσης της Κοινοπολιτείας των Εθνών όπως κάνουν οι ακροδεξιές κι εθνικιστικές ρητορείες του Φάρατζ και του UKIP. Δεν μιλάμε στο όνομα αυτόνομων εθνικών Κρατών της Μεγάλης Βρετανίας, της Γαλλίας ή οποιουδήποτε άλλου κράτους μέλους της ΕΕ, τα οποία θα υπηρετούν τα συμφέροντα του

κεφαλαίου. Παλεύοντας ενάντια στην ΕΕ συνολικά από μία διεθνιστική σκοπιά μπορεί να ανοίξει νέα μονοπάτια για τους εργαζόμενους και τη νεολαία στην Ευρώπη. Με την έννοια αυτή, η αντι-ΕΕ και η αντι-καπιταλιστική πάλη είναι άρρηκτα συνδεδεμένες. Από τη μία, η πάλη κόντρα στην ΕΕ μπορεί να προωθήσει την πάλη ενάντια στον καπιταλισμό και την μάχη για μια καλύτερη ζωή. Από την άλλη, η πάλη ενάντια στο κεφάλαιο και τα συμφέροντά του χρειάζεται να ενσαρκώνει και την μάχη για την οριστική διάλυση της Ευρωπαϊκής καπιταλιστικής ολοκλήρωσης. Δεν είναι μοναχά ένα θέμα για την Μεγάλη Βρετανία, την Ελλάδα ή την Πορτογαλία. Είναι ένα πανευρωπαϊκό θέμα, αναδεικνύοντας την αναγκαιότητα για μία εργατική διεθνιστική απάντηση κόντρα στην ΕΕ, μακριά από ενδοκαπιταλιστικούς ανταγωνισμούς και από μία δεξιά, εθνοκεντρική και συντηρητική οπτική ενάντια στην ΕΕ.

Για όλους αυτούς τους λόγους η ΑΝΤΑΡΣΥΑ Ηνωμένου Βασιλείου αποφάσισε να υποστηρίξει και να συμμετάσχει στην αριστερή καμπάνια για έξοδο από την ΕΕ (LEXIT), με στόχο την ενίσχυση της αντι-ΕΕ πάλης της αριστεράς και στο ΗΒ, σαν μέρος της διεθνιστικής μάχης για ενδυνάμωση της ενότητας των εργαζομένων κόντρα στο Ευρωπαϊκό κεφάλαιο, καλώντας τους εργαζομένους, τους άνεργους, τη νεολαία να ψηφίσει υπέρ μιας αριστερής εξόδου από την ΕΕ, ώστε να δώσουμε ένα σημαντικό χτύπημα σε αυτή την καπιταλιστική ολοκλήρωση. Η αριστερή καμπάνια για έξοδο από την ΕΕ αποτελεί ένα αναγκαίο όπλο και έναν σημαντικό παράγοντα αποσταθεροποίησης για την ήττα των κυβερνητικών πολιτικών λιτότητας στο Ηνωμένο Βασίλειο και σε όλη την Ευρώπη. Η εργατική τάξη και η νεολαία πρέπει να δουν την αριστερή καμπάνια για έξοδο από την ΕΕ μέσα από την πάλη κόντρα στις πολιτικές λιτότητας και ρατσισμού της ΕΕ και να συνεχίσουν με καλύτερους όρους την μάχη ενάντια σε όποια κυβέρνηση προκρίνει την κερδοφορία του κεφαλαίου κόντρα στις ζωές των εργαζομένων, μέχρι την οριστική διάλυση της ΕΕ και οποιουδήποτε μηχανισμού ή ολοκλήρωσης του κεφαλαίου.

Η πάλη κόντρα στην ΕΕ ξεπερνάει το δημοψήφισμα και η αριστερή καμπάνια του LEXIT για έξοδο από την ΕΕ χρειάζεται να πάρει μόνιμα χαρακτηριστικά και να αποτελέσει μέρος της καθημερινής πάλης ενάντια στη λιτότητα, την ανεργία, την καταστροφή των δημοσίων υπηρεσιών, των ιδιωτικοποιήσεων, του ρατσισμού και του φασισμού. Κόντρα στα συνολικά συμφέροντα του κεφαλαίου, παλεύουμε για την προστασία όλων των εργαζομένων, ανεξαρτήτως της χώρας γέννησης ή διαμονής τους. Συνολικοποιούμε την μάχη κόντρα στην ΕΕ σε κάθε χώρα και την συνδέουμε με την πάλη ενάντια στις νεοφιλελεύθερες επιθέσεις.

Η ΕΕ δεν είναι η Ευρώπη των λαών αλλά μία ένωση για το όφελος του κεφαλαίου. Δεν μετασχηματίζεται, μόνο ανατρέπεται! Ας το πραγματοποιήσουμε!

ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστική • ενημέρωση

ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΗΒ